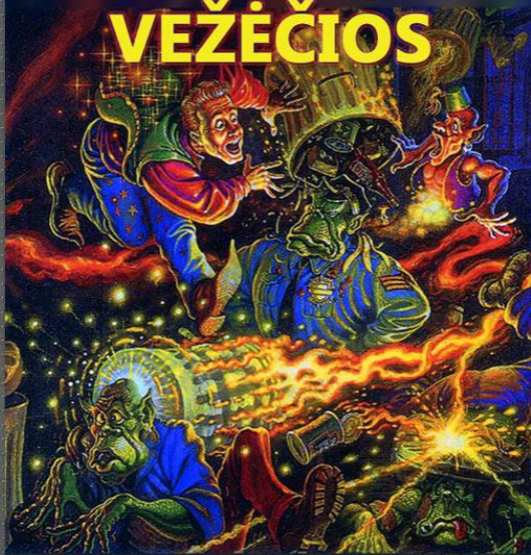

Mitai/MythAdventures: #1, 2

Robert Lynn Asprin

BLĖNIŲ VEŽEČIOS

Knygute.lt

Robert Lynn Asprin

BLÈNIŲ VEŽĖČIOS

Mitai/MythAdventures:
#1, 2

Fantastiniai romanai

Baisu, kai staiga pamatai, jog ką tik
buvęs gyvas tavo burtininkavimo
mokytojas tapo stingstančiu
lavonu. Dar baisiau, kai atsisukęs
išvysti, kad dėl to kalti du samdomi
žudikai kipšai, stovintys tarpdury su
užtaisytomis ginklais. Bet turbūt
baisiausia, kai priešais tave tarsi iš
po žemių išdygsta magas iš kito
matmens...

Iš anglų kalbos vertė VIDA BRAZAUSKIENĖ

Robert Lynn Asprin
MythAdventures #1&2:
ANOTHER FINE MYTH
MYTH CONCEPTIONS

Brookfield, The Donning Company, 1978, 1980
Copyright © by Robert Lynn Asprin, 1978, 1980

Cover art by Fangor

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1999

© leidykla Knygute.lt, 2020

Turiny

**MELŲ PASAKOS,
NIEKAI IR BLĒNIAI**

**MELAI, NIEKAI IR
NESUSIPRATIMAI**

MELŲ PASAKOS, NIEKAI IR BLĒNIAI

PIRMAS SKYRIUS

*„Horacijau, kai kas danguj ir žemėj
Užginta Žmogui sužinot.“*

HAMLETAS

Mano nuomone, viena iš nedaugelio būdingų mokytojams malonių savybių yra ši: retkarčiais pavyksta juos apmulkinti. Taip buvo tuomet, kai motina mokė mane skaityti, taip buvo tuomet, kai tėvas bandė išmokyti mane ūkininkauti, taip yra ir dabar, kai aš mokausi kerėti.

- Tu nekartojai pratimo!

Garkino priekaištas šiurkščiai nutraukė mano apmąstymus.

- Ir dar kaip kartojau! - užginčijau aš. - Tiesiog šitas pratimas labai sunkus.

Mano levituojama plunksnelė tarsi atsiliėp-dama pradėjo virpėti ir kryptuliuoti.

- Tu nesusikaupi! - apkaltino mokytojas.

- Čia vėjas, - nepasidaviau aš.

Norėjau pridurti - "iš tavo kakarinės", bet ne-

išdrįsau. Jau pirmųjų pamokų metu Garkinas aiškiai parodė nesitaikstysiąs su mokinio akiplėšiškumu.

- "Vėjas", - užsniukrojo jis, pamėgdžiodamas mano balsą. - Žiūrėk, bukalgalvi!

Psichinis mano sąlytis su dėmesio objektu nutrūko - plunksna ūmai šoko lubų linkui. Sustingo tarsi priklijuota, nors iki medinių sijų liko dar gera pėda, paskui pamažu pasistojo piestu. Lygiai taip pat lėtai apsisuko aplink savo ašį, paskui persivertė kūlio ir nelyginant sūkurio pagautas lapas pradėjo šliuožti nematomu ratu.

Aš surizikavau dirstelėti į Garkiną. Išsidriekęs ant savo krėslo, tabaluodamas kojomis, iš pažiūros jis galvojo vien apie ryjamą driežpaukščio kulšį - paukštį, galiu pridurti, raizgais pagavau aš. Susikaupsi, kaipgi!

Garkinas staiga pakėlė akis, mūsų žvilgsniai susidūrė. Nusisukti jau buvo per vėlu, todėl aš paprasčiausiai žiūrėjau į jį.

- Išalkai? - Keršos, taukuotos barzdos tankmėje staiga išvipo vilkiška šypsena. - Tada parodyk man, ar gerai kartojai.

Širdies tvinksnį sugaišau, kol suvokiau, ką jis turi omenyje; tada susizgribau pažiūrėti į vir-

šų. Plunksna vartaliodomasi krito žemyn, dar pora pėdų - ir palies aslą. Prisivertęs atpalaiduoti staiga įsitempusį kūną, siektelėjau mintimis... atsargiai... minkštai... nenušveisk šalin...

Plunksna sustojo vos per du sprindžius nuo aslos.

Išgirdau duslų Garkino kikenimą, bet nesileidau išmušamas iš vėžių. Jau trejetą metų neleidžiu plunksnai paliesti aslos; neketinu leisti ir dabar.

Pamažu kėliau plunksną tol, kol ji ėmė plūduriuoti mano akių aukštyje. Apglobęs ją mintimis, pasukiojau it vilkutį, paskui įtikinai apsisiversti kūliais. Mano mankštinama plunksna judėjo ne taip sklandžiai, kaip varinėjama Garkino valios, bet vis tik nenukrypdama keliavo ten, kur norėjau aš.

Nors pratimą kartočiau ir ne su plunksna, bet kartočiau. Kai Garkinas kur nors išeidavo arba kai įnikdavo į savus tyrinėjimus, aš didžiumą laiko praleisdavau kvituodamas metalo gabalus - raktus, jeigu jau tiksliai. Su metalu dirbti nelengva, nes ta medžiaga atkakli. Plunksna, kadaise buvusi gyvo padaro dalimi, jautresnė... pernelyg jautri. Norint kilnoti metalą, reikia pastangų, norint vairuoti plunksną - būti-

nas subtilumas. Iš tų dviejų mieliau dirbčiau su metalu. Numaniau, kad mano pasirinktai profesijai tokie įgūdžiai pravartesni.

- Visai neblogai, bernužėli. Dabar padėk ją atgal į knygą.

Vogčiomis šyptelėjau. Šitą dalį tikrai išmokau - ne vardan galimos naudos, o todėl, kad įdomu.

Atversta knyga gulėjo ant darbatalio krašto. Vedžiau plunksną žemyn ištęsta, tingia spirale, leidau švelniai paliesti knygos puslapius, vėl pakėliau staigiu lanku, paskui sugražinau atgal. Plunksnai artėjant prie knygos antrą kartą, aš žaibiškai sviedžiau dalį atitrauktos sąmonės knygos link. Plunksnai palietus puslapius knyga užsivožė nelyginant čiumpantys grobį alkano plėšrūno nasrai.

Garkinas sududeno:

- Hmmm... Truputėlį lėtokai, bet įspūdingai.

- Čia tik toks menkniekis, kurį išgalvojau besimokydamas, - lyg niekur nieko tarstelėjau aš, mintimis siekdamas antrosios driežpaukščio kulšies. Tačiau užuot grakščiai atplaukusi į atverstą mano delną, toji kėpsojo medinėje lėkštėje tarsi šaknis suleidusi.

- Neskubék, mažasis mano vagišéli. Vadinasi, tu mokeisi, ką?

Senis mąšliai glostési barzdą, nepaleisdamas iš saujos pusiau apgraužto kaulo.

- Be abejo. Argi nematyti?

Man dingtelėjo, kad apmulkinti Garkiną ne taip lengva, kaip kartais atrodo.

- Tokiu atveju norėčiau pamatyti, kaip uždegsi savo žvakę. Turėtų lengvai pavykti, jeigu jau kartojai taip uoliai, kaip tvirtini.

- Mielai pabandyčiau, bet juk pats daugybę kartų sakei, jog kai kurios pamokos lengvesnės už kitas.

Nors kalbėjau ryžtingai, bet Garkino iškvies-tai didelei žvakei sklendžiant mano darbasta-lio linkui visas ryžtingumas išgaravo. Jau ket-vertą metų stengiuosi, bet šitas nelemtas pra-timas vis dar nepasiduoda. Jei Garkinas nepri-leis manęs prie maisto tol, kol pavyks - tik-riausiai labai ilgai vaikščiosiu alkanas.

- Šitąjį, kche, Garkinai, man dingtelėjo, kad gal pilnu skrandžiu sugebėčiau geriau susi-kaupiti.

- O man dingtelėjo, kad tu stengiesi išsisukti.

- Ar negalėčiau...

- Nagi, Skivi.

Kai jau mokytojas kreipiasi į mane tikroju vardu - jo niekaip nebeperkalbėsi. Bent šitiek per visus tuos metus supratau. "Vaikėzas", "Vagišius", "Bukagalvis", "Besmegenis"... nors šie kreipiniai ir žemina, bet kol Garkinas vartoja kurį nors iš jų - dar ne viskas prarasta. Kai išgirstu savo tikrąjį vardą - nebelieka jokios vilties. Iš tiesų nelinksma, kai tavo nuosavo vardo skambesys tampa blogos lemties prašu.

Ką gi, jei jau neįmanoma išsisukti, tiesiog teks susipūsti kaip reikiant. šičia nepadės nei pusrimtės pastangos, nei apsimestinis susikaupimas. Turėsiu pasitelkti visas jėgas, įtempti visą galią.

Tyrinėjau žvakę bešališkai, kuriam laikui šiaip taip užmiršęs pastangas. Kambarys, apšnerkštas darbustalis, Garkinas, netgi manasis alkis kažkur pradingo - aš stebeilijausi į žvakę, nors jau seniai spėjau įsidėmėti kiekvieną jos gumbelį.

Dešimties colių aukštumo žvakė stora, beveik šešių colių skersmens, todėl stovi tvirtai. Ant jos paviršiaus gausybė mano išraižytų paslaptinių simbolių, Garkino paliepimu kuo kruopščiausiai nukopijuotų iš jo knygų - tiesa, daugumą baigia paslėpti sustingę vaško upe-

liukai. Ši žvakė daugel ilgų valandų švietė man besimokant, bet visuomet būdavo uždegama skalele iš židinio, o ne mano valios pastangomis.

Neigiama mintis. Šalin.

Šį kartą aš uždegsiu tą žvakę. Uždegsiu todėl, kad nėra jokios priežasties, dėl kurios turėtų nepasisiekti.

Sąmoningai pagilinęs kvėpavimą, pradėjau telkti galią. Aplinkinis pasaulis vis siaurėjo, galiausiai bemačiau tik susirietusį, pajuodusį žvakės knatą.

Aš Skivis. Mano tėvą artojo ryšiai sieja su žeme. Mano motina buvo raštinga moteris. Mano mokytojas - galingas kerėtojas. Aš Skivis. Aš uždegsiu šitą žvakę.

Pajutau, kaip nuo pradėjusių kaupis manyje galių pats imu kaisti. Nukreipiau tą kaitrą į dagtį.

Žvakė taip ir liko neužsidegusi. Mano kaktą jau išmušė prakaitas, pradėjau drebėti nuo stangos. Ne, šitaip negerai, įsitempti negalima. Atsipalaiduok. Nesistenk laužtis per prievartą. Įsitempimas užtvenkia srautą. Tegu galios plaukia laisvai, būk tik pasyvus laidininkas.

Prisiverčiau atsipalaiduoti, sąmoningai leidau savo veido ir pečių raumenims suglebti, tuo pat metu padvigubindamas pastangas.

Dabar srautas pastebimai sustiprėjo. Galėjau vos ne įžiūrėti energiją, iš manęs tekančią į taikinį. Ištiesiau pirštą - dar labiau susiaurinau galių pluoštą. Žvakė taip ir neužsidegė.

Negaliu. Neigiama mintis. Šalin. Aš Skivis. Aš uždegsiu tą žvakę. Mano tėvas... Ne. Neigiama mintis. Kliaukis savo, o ne svetimomis jėgomis. Aš uždegsiu žvakę, nes aš esu Skivis.

Sulig šia mintimi sulaukiau atpildo - staigus energijos antplūdis. Galvojau toliau, visas pritvinkau galios. Aš Skivis. Aš stipresnis už juos visus. Nepasidaviau tėvo mėginimams prirakinti mane prie arklo, kaip prirakino mano brolių. Mano motina žuvo per savo idealizmą, užtat aš išgyvenau, pasitelkęs iš jos gautas žinias. Mano mokytojas - lengvatikis mulkis, priėmęs į mokinius vagį. Aš pergudravau juos visus. Aš Skivis. Aš uždegsiu tą žvakę.

Dabar tiesiog skrajojau. Suvokiau, kad palyginus su tuo, ką sugebu aš, visi aplinkiniai - tikri menkystos. Ar žvakė užsidegs, ar ne - visai nesvarbu. Aš Skivis. Aš galingas.

Beveik su panieka siektelėjau mintimis, pa-

liečiau knatą. Tarsi pakludama mano valiai, ryškiai sužioravo mažytė žarijėlė.

Iš nuostabos atšlijau ir mirksėdamas sužiu-
raui į žvakę. Žarijėlė kaipmat pradingo, tik bal-
ta dūmų sruogelė berodė, kad jos būta. Per
vėlai suvokiau pats išblaškęs dėmesį.

- Nuostabu, bernioke!

Išdygęs už nugaros Garkinas džiaugsmingai
tvatijo man per petį. Ar ilgai jis greta - nei ži-
nojau, nei norėjau žinoti.

- Ji užgeso, - graudžiai pasakiau aš.

- Visiškai nesvarbu. Tu ją uždegei. Dabar tu
jau pasitiki savo jėgomis. Kitą kartą pavyks
lengvai. Prisiekiu žvaigždėmis - mes dar pada-
rysim iš tavęs burtininką. Štai, tu tikriausiai
alkanas.

Vos spėjau kilstelėti ranką ir pagauti likusią
driežpaukščio kulšį, kol toji dar netykstelėjo
man į veidą. Kulšis jau ataušusį.

- Turiu prisipažinti - jau buvau bepradedęs
prarasti viltį, bernioke. Kuo gi toks sunkus tas
pratimas? Ar tau nešovė į galvą, kad galėtum
pasitelkti tą užkeikimą, kai reikia pasišviesti
beknebinėjant užraktą, arba net sukelti gaisrą
sargams suklaidinti?

- Galvojau apie tai, bet šviesa gali pritraukti

neraikalingą dėmesį. O dėl tokio suklaidinimo - bijočiau, kad ką nors sužeisiu. Nenoriu nieko sužeisti, tik...

Susizgribau ką bešnekęs, nutilau - per vėlai. Sunkus Garkino kumštis nusviedė mane nuo taburetės.

- Taip ir maniau! Tu vis dar ketini tapti vagimi. Nori pasitelkti mano kerus vagiliavimui!

[tūžęs mokytojas atrodė siaubingai, bet šįkart aš nenusileidau.

- O jeigu ir taip? - suurzgiau aš. - Vis geriau, negu badauti. Ir iš viso - kas čia jau tokio gero iš to burtininkavimo? Noriu pasakyti, šitokia gyvensena tiesiog verčia trokšti kažko daugiau.

Apvedžiau mostu sujauktą kambarį, kuris ir sudarė visa trobelę.

- Tik paklauskite - tas vilkiūkštis skundžiasi, - tyčiojosi Garkinas. - Kai žiemos išgintas iš miškų atslinkai vagiliauti, tau čia visai patiko. Sakei - "vis geriau, negu miegoti pakrūmėje".

- Taip ir yra. Kaip tik dėl to aš vis dar čia. Bet neketinu čia prakiūtoti iki gyvenimo galo. Slapstymasis lūšnelėje miškų tankmėje - ne tokia ateitis, apie kokią svajoju....